

Det uteblivna mötet

En tyst man är en tyst man. Och en tråkig bok är en tråkig bok. Även om författaren heter Magnus Dahlström.

Krönika i [SocialPolitik nr 2 2011](#) | Text: Maria Korpskog | [Prenumerera](#)

Om Magnus Dahlströms nya bok *Spådom* visste jag att den handlar om tre män i maktställning; en läkare, en polis och en socialsekreterare. Alla begår på en glidande skala olika former av maktövergrepp. Jag längtade efter att få läsa den! Efter tjugo minuter ville jag lämna boken, överge den och aldrig öppna den igen. Inte handlade den om det som jag hade trott. Jag gick runt och tänkte på den och var arg, pratade om den med andra utan att orka fortsätta läsa. Intressant.

Magnus Dahlström är en iakttagare av stora mått, hans språk är precist och sparsmakat. Hans berättelse är däremot svår att hitta. Vad hjälper då språket? Det hjälper en bra bit. Det blir något av en terapeutisk process, jag läser vidare, lyssnar om och om igen på stumma män som beskriver skuggor, speglingar, miner – utan att själva någonsin delta – och jag hamnar i ett fruset landskap där överföring och motöverföring blir läsredskapen.

Männen är inte det intressanta, inte heller deras maktutövning. Det intressanta är vad de inte beskriver. Två av dem beskriver till exempel inte några känslor inför ett förstagångsföräldraskap. Barnen beskrivs som paket, männen iakttar dem utan några som helst känslöyttringar. Även männens fruar förblir skuggor, paket. Det klivs i sängar och ut ur sängar utan någon som helst passion eller intensitet. Replikskiften skildras, men oftast bara orden hos berättaren, svarsreplikerna uteblir. Som om det inte fanns något möte.

Yrken: Om läkare och poliser vet jag inte så mycket, men om

socialsekreterare vet jag en hel del. Beskrivningen av bokens socialsekreterare är den minst autentiska jag någonsin läst. Han uttrycker sig helt inadekvat i de flesta facktermer; "familjehemsföräldrar" kallas till exempel för "föreståndare". Han är sålunda en socialsekreterare som inte finns.

Varför väljer Magnus Dahlström att skildra dessa yrken utan att sätta sig in i hur man uttrycker sig? Kanske vill han bara skildra makt och tyckte att det här var tre intressanta områden? Men föräldraskapet, det mest maktfullkomliga av allt vi går igenom i livet, det som han ändå av någon anledning väljer att placera två av männen i, det frångår han helt. Som om det inte fanns. Kvinnor finns inte, barn finns inte, allt som finns är de inre monologerna hos tre tysta, medelålders män med makt.

När jag var tjugo föll jag ofta för tysta män. Jag trodde att det fanns ett spännande djup där inne. Jag skulle vänta ut det. Idag är jag lika gammal som Magnus Dahlström och har lärt mig att en tyst man bara är en tyst man. Och en tråkig.

maria.korpskog@telia.com